

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 8813010424
Dátum vydania rozhodnutia: 7. apríla 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8813010424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného E. Y. pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, na neverejnom zasadnutí konanom 7. apríla 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného E. Y. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 6. novembra 2019, sp. zn. 9To/5/2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo 4. februára 2016, sp. zn. 2T/180/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. Y. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 4. februára 2016, sp. zn. 2T/180/2013 bol obvinený E. Y. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“), uznaný za vinného z trestného činu podvodu vo forme spolupáchateľstva podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, na skutkovom základe, že:

dňa 1. decembra 1998 a následne dňa 4. novembra 1999 na Notárskom úrade v R., pred notárom JUDr. C. G., prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu JUDr. O., v úmysle obohatiť sa na úkor pôvodných vlastníkov a ich právnych nástupcov, predstierajúc oprávnenú držbu nehnuteľnosti od roku 1975, vykonal nepravdivé vyhlásenie o dobromyseľnosti a trvaní držby k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným ako parcely č. XXX., XXX, a XXXX . vo vložke O. pozemkovej knihy Obce J., vedeným ako vlastníctvo L. a na podporu týchto vyhlásení ako dôkaz predložil podvodným spôsobom získané čestné vyhlásenia občanov Obce J. a účelovo vyhotovené potvrdenia Obecného úradu v J. z 21. augusta 1998 a z 22. októbra 1999, ktorých obsah bol v rozpore so skutočnosťou, na základe čoho boli notárom dňa 1. decembra 1998 a dňa 4. novembra 1999, postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. Notárskeho poriadku, spísané notárske zápisnice X., Nz XXX/XX a X., X., vo vzťahu k tomuto obvinenému, ktorým osvedčil prehlásenia obvineného E. Y. o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním a ktoré boli na základe návrhu obvineného pre vtedajší katastrálny odbor Okresného úradu vo Vranove nad Topľou podkladom pre následný záznam vlastníckeho práva k

nehnutelnostiam evidovaným na LV č. XXX a LV č. XXX, čím podľa znaleckého posudku znalca z odboru lesného hospodárstva, odvetvia oceňovania lesov a znalca z odboru stavebníctva, odvetvie oceňovania nehnuteľností, spôsobil podielovým spoluvlastníkom pozemkového spoločenstva, v tom čase bez právnej subjektivity, združeným v urbárskej spoločnosti, lesné a pasienkové spoločenstvo J., ako právnym nástupcom BC., škodu vo výške najmenej 2.207.518,60 Sk (73 276,19 eur), ktorá predstavuje hodnotu ním vydržaných nehnuteľností.

Za to súd obvinenému uložil podľa 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 mu výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 určil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Obvinený E. Y. proti rozsudku podal odvolanie.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 6. novembra 2019, sp. zn. 9To/5/2018 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného E. Y. zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal obvinený E. Y. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Miroslava Vereba z AK VEREB, s.r.o. Košice dovolanie vo svoj prospech, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený uviedol, že oba konajúce sudy nižšieho stupňa nesprávne vyhodnotili osobu poškodeného, keď okresný súd za poškodených považoval podielových spoluvlastníkov združených v pozemkovom spoločenstve v tom čase bez právnej subjektivity ako právni nástupcovia L. a krajský súd vo svojom uznesení dokonca dospel k záveru, že poškodeným je Lesná spoločnosť J., pozemkové spoločenstvo ako právny nástupca pôvodných vlastníkov. Podľa názoru obvineného obidva názory sú nezákonné. Obvinený už v odvolacom konaní namietal, že podieloví spoluvlastníci ako poškodení podľa obžaloby, nikdy žiadnu držbu nerealizovali, ani nevynaložili na rozdiel od obvineného žiadne finančné prostriedky do predmetných pozemkov a teda nespĺnili zákonné podmienky pre vydržanie, pričom ich vyhlásenie o splnení podmienok vydržania z 3. augusta 2005 bol podvod, takže v skutočnosti nie sú poškodenými, a to aj vzhľadom na dohľadovaný pôvodný zoznam urbarialistov. Už len samotný zápis titulu vlastníckeho práva na predmetnom liste vlastníctva, ktorým je notárska zápisnica o vydržaní, je dôkazom, že svoje vlastnícke právo podieloví spoluvlastníci neodvodzujú od pôvodných urbarialistov. Ak nikto z 92 osôb zapísaných podvodom na LV nepredložil dedičské rozhodnutia smerom k osobám zapísaným v pôvodnom zozname urbarialistov, tak nemôže byť poškodeným a už vonkoncom nemôže byť poškodeným Lesná spoločnosť ako právnická osoba. Ak v prípade trestného činu podvodu nie je zákonným spôsobom ustálený poškodený, tak nie je daná objektívna stránka tohto trestného činu, a teda sudy nemôžu dospieť k záveru o vine obvinenej osoby.

Ďalej obvinený namietal, že okresný súd riadne nezohľadnil dĺžku trestného konania a s touto námietkou sa riadne nevysporiadal ani krajský súd vo výroku o treste. V tejto súvislosti obvinený poukázal na súvisiaci rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To 29/2014 z 8. októbra 2014, kde bolo upustené od potrestania.

Trestné stíhanie obvineného trvalo 17 rokov a žiadne prieskumy on nezavinil.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom tak, že podľa § 386 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov bol uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/5/2018 zo 6. novembra 2019 porušený zákon v ustanovení § 317 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení čl. 13 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, a to v neprospech obvineného E. Y.. Podľa § 386 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení

neskorších predpisov zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/180/2013 zo 4. februára 2016 vo výroku o vine a treste. Podľa § 388 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov prikázal Okresnému súdu Vranov nad Topľou, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov 17. júna 2020 (ďalej len „prokurátor“). Uviedol, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, zasahujúci do už právoplatných rozhodnutí, má slúžiť na nápravu mimoriadne závažných zásahov, či už do procesných alebo hmotných ustanovení upravujúcich trestné právo. Preto sú možnosti dovolania striktne obmedzené a nemožno ich rozširovať. Posúdenie, resp. identifikácia poškodených je skutkovou otázkou, ktorú dovolací súd môže hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. z. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko sú tieto otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Čo sa týka námietky výšky uloženého trestu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo/68/2014 z 27. januára 2015 a ustálenej rozhodovacej praxe, možno výšku trestu napadnúť len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací dôvod prokurátor nepovažuje za naplnený len tým, že neboli použité ustanovenia § 40 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pretože trest nie je neprimeraný, ani uložený mimo trestnú sadzbu. Nepoužitie moderačných oprávnení nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov. Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba ešte poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Dovolateľ ako dovolací dôvod označil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Svojou dikciou za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom hodnotiaceho procesu.

Nie je možné s poukazom na tento dovolací dôvod domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Dovolateľ E. Y. bol Okresným súdom Vranov nad Topľou, sp. zn. 2T/180/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9 To 5/2018 uznaný za vinného z trestného činu podvodu vo forme spolupáchateľstva podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra

2005. Obvinený namietal objektívnu stránku tohto trestného činu, pretože poškodený nebol zákonným spôsobom súdmi ustálený. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na argumentáciu súdu prvého a druhého stupňa (str. 8 uznesenia krajského súdu), ktorými bolo ustálené, že poškodeným v danom prípade je Lesná spoločnosť J., pozemkové spoločenstvo J., ktorí sú právnymi nástupcami pôvodných vlastníkov.

Najvyšší súd konštatuje, že aj posúdenie okruhu poškodených, resp. identifikácia poškodených je skutkovou otázkou.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený E. Y. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku právnou kvalifikáciou uvedenou v právnej vete rozsudku okresného súdu. Použitú právnú kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušného znaku skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Omyl je rozpor medzi predstavou a skutočnosťou a pôjde oň vtedy, keď podvádzaná osoba nemá o dôležitej okolnosti žiadnu predstavu alebo sa domnieva, že sa nemá čoho obávať. Uvedením do omylu páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, pričom môže ísť o klamstvo alebo aj o nepravdivú informáciu. Podstatné skutočnosti zamlčí páchatel', ktorý neuvedie pri svojom podvodnom konaní akékoľvek skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce alebo zásadné pre rozhodnutie podvádzanej osoby, pričom pokiaľ by tieto skutočnosti boli druhej strane známe, k plneniu z jej strany by nedošlo.

Dovolateľ naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl aj v tom, že konajúce súdy pri rozhodovaní o treste neaplikovali ustanovenie § 40 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody tak, ako ho aplikovali v inom prípade (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 To 29/2014).

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že k zrušeniu právoplatných rozhodnutí by malo dochádzať výlučne za účelom nápravy zásadných väd konania. V žiadnom prípade však za takú vadu nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory. Odlišné právne názory nemôže ex post vyvolať kasačné následky vo vzťahu k právoplatnej veci (napr. rozhodnutie ESLP Asito proti Moldavsku (sťažnosť č. 40663/98), Sovtransavto Holding proti Ukrajine (sťažnosť 48553/99)).

Reagujúc na dovoláciu námietku je treba dodať, že ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre (IV. ÚS 209/2010) v zhode s judikatúrou ESLP konštatoval, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov.

Čo sa týka uloženia trestu obvinenému, súd prvého stupňa zhodnotil osobu obžalovaného, poukázal na stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu, zaoberal sa otázkou existencie tak príťažujúcich, ako aj poľahčujúcich okolností, pričom zdôraznil, že takéto okolnosti nezistil a dospel k záveru, že účel trestu sa dosiahne trestom na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky. Vzhľadom na osobu obvineného, jeho doterajší život, aj vzhľadom na dĺžku konania dospel prvostupňový súd k správne mu záveru, že nie je potrebné na obvineného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody. Pokiaľ obvinený poukazoval v tejto súvislosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, tento článok neustanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práv na spravodlivý proces, avšak primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre ESLP, akými sú

zložitost prípadu, správanie sa sťažovateľa, správanie sa štátnych orgánov. EŠLP v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval všeobecne záväznú dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať a ako nápravu za porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona, ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Toto moderačné ustanovenie § 40 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Trestného zákona a § 31 ods. 1 Trestného zákona a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie § 40 Trestného zákona nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolania obvineného, pretože nemá žiaden vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod (stanovisko č. 5, Zbierka stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je naplnený vtedy ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Druhom trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa, sa rozumejú prípady, keď súd obvinenému uložil niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho uloženie, je napríklad uloženie trestu vyhostenia osobe, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, uloženie zákazu podnikania (bez obmedzenia) pri uložení trestu zákazu činnosti, prípadne uloženie peňažného trestu mladistvému napriek tomu, že nie je zárobkovo činný, a pod.

V posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Oba konajúce súdy nižšieho stupňa pri ukladaní trestu postupovali zákonne a správne.

Je výhradnou právomocou prvostupňového alebo odvolacieho súdu, aké okolnosti zohľadní pri výmere trestu za použitia ustanovenia § 39 (§ 40) Trestného zákona a zásah do tejto právomoci súdov nižšieho stupňa zo strany dovolacieho súdu by bol porušením zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí.

Túto námietku teda možno použiť len ako odvolací dôvod a nie ako dôvod dovolania. Preto spomenutá námietka nenapĺňa dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku naplnený nebol.

Na podklade vyššie uvedeného je nesporné, že nie sú naplnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku, a preto najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. Y. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.